

FAKULTA FILOZOFICKÁ
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Katedra filozofie

PROTOKOL O HODNOCENÍ PRÁCE

Práce (co se nehodí, škrtněte): diplomová / bakalářská

Posudek (co se nehodí, škrtněte): vedoucího / oponenta

Práci hodnotil(a) (u externích hodnotitelů uveďte též adresu a funkci ve firmě): Mgr. Libor Benda, Ph.D.

Práci předložil(a): Bc. Adéla Fayadová

Název práce: Davový člověk a problémy komunikace

1. CÍL PRÁCE (uveďte, do jaké míry byl naplněn): Jak uvádí autorka na konci úvodu, cílem práce je „představit v diachronní perspektivě filosofické myšlení zvolených autorů [Gustav Le Bon, Gabriel Tarde, José Ortega y Gasset, Elias Canetti a Gilles Lipovetsky] a jejich pojetí davového člověka. Práce se zaměřuje u každého autora na koncepci davového člověka a na to, jakým způsobem jsou masy vytvářeny. Cílem diplomové práce je reflektovat vliv a projev davovosti na komunikaci člověka“. Takto stanovený cíl lze, byť i tak s mnoha výhradami, považovat za splněný pouze částečně.

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, proporcionalita teoretické a vlastní práce, vhodnost příloh apod.): Práce je s výjimkou úvodu a závěru rozdělena do pěti kapitol. V první z nich autorka představuje koncepci davového člověka u Gustava Le Bona, Gabriela Tardeho a Scipia Sigheleho. V další pojednává o pojetí této problematiky u Josefa Ortegy y Gasset. Následující kapitola je věnována teorii masy rozpracované Eliášem Canettim. Poté následuje krátká kapitola věnovaná obecnému představení „problémů masové komunikace“, načež autorka opět obrací pozornost k vybranému autorovi a jeho příspěvku k celkové problematice, tentokrát ke Gillesovi Lipovetskému.

Obsahové zpracování vykazuje mnoho nedostatků. Za první z nich považují tu skutečnost, že práce zcela postrádá jakékoliv logické propojení a návaznost mezi jednotlivými kapitolami. Každá kapitola představuje naprosto izolovaný celek, a práce tak budí dojem nekoherentnosti, nahodilosti a prosté snahy o zaplnění požadovaného prostoru postupným shrnutím několika vybraných koncepcí davového člověka bez jakýchkoliv vyšších ambicí a cílů. Práce zcela postrádá jakoukoliv komparativní složku a je otázkou, zda toto není na diplomovou práci přeci jen trochu málo. Práci přitom podle mého názoru nelze pokládat ani za zcela zdařilý kompilát, jelikož i zpracování jednotlivých kapitol je dosti nepřesvědčivé a nahodilé. Shrnutí jednotlivých zvolených koncepcí davového člověka jednak chybí jakákoliv systematičnost, jednak naprosto není zřejmé, podle jakého klíče autorka v souvislosti s danou problematikou zvolila právě vybrané autory (příčemž za zvlášť diskutabilní považují konkrétně zařazení Gillesa Lipovetského), a i struktura jednotlivých kapitol často působí nahodile a nelogicky – např. v kapitole o Gustavu Le Bonovi autorka zničehonic ukončuje výklad myšlenek tohoto autora a bez jakéhokoliv vysvětlení a návaznosti začíná najednou psát o Gabrielu Tarde, po němž stejným způsobem přechází k výkladu myšlenek Scipia Sigheleho (o rozsahu jednoho odstavce); v kapitole o pojetí davového člověka u Josefa Ortegy y Gasset zase autorka náhle a bez jakékoliv návaznosti začíná psát o sociologických teoriích Charlese Wrighta Millse a Davida Riesmana; v kapitole věnované Gillesovi Lipovetskému bez sebemenšího vysvětlení přechází k prezentaci vybraných myšlenek Ivana Klímy z jeho knihy *Jak přežít blahobyť*; v samém závěru práce zase autorka zničehonic prezentuje názory jakéhosi doktora Radkina Honzáka atd. Prezentování myšlenek dalších autorů v jednotlivých kapitolách samo o sobě je samozřejmě zcela v pořádku, ale je nutné je náležitě odůvodnit a uvést do vztahu s pojednávanou problematikou a autorem – ve stávající podobě jsou tyto myšlenky zkrátka jen „položeny vedle“ myšlenek vybraných hlavních autorů a jejich funkce v rámci autorčina výkladu není vůbec zřejmá.

Druhým hlavním nedostatkem práce z obsahového hlediska je dle mého názoru zcela neuspokojivé zpracování problematiky komunikace ve vztahu k davovému člověku, které je jedním ze stanovených záměrů

práce. V předposlední kapitole sice autorka pojednává obecně o problémech masové komunikace, ovšem tato kapitola opět postrádá naprosto jakékoliv propojení s kapitolami ostatními. Autorka zde zkrátka pouze představuje obecné kontury teorie masové komunikace u Harolda Lasswella, Paula Lazarsfelda, Roberta Mertona a Charlese Wrighta Millse, aniž by se ovšem jejich postřehy a názory k této problematice snažila uvést do jakéhokoliv vztahu k představeným koncepcím davového člověka – autorka zde opět toliko předloží několik vybraných myšlenek, aniž by se s nimi posléze snažila jakkoliv pracovat. Není mi rovněž zcela jasné, proč autorka zařadila tuto kapitolu konkrétně mezi kapitoly o E. Canettim a G. Lipovetském – to je jen další známka nahodilosti a nepromyšlenosti, jež prostupují celou předloženou práci.

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA (jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, přehlednost členění kapitol, kvalita tabulek, grafů a příloh apod.): Z formálního hlediska je práce bohužel na dosti nízké úrovni a vykazuje celou řadu zejména stylistických, ale i jiných nedostatků. Téměř na každé straně se vyskytují překlepy, vychýlení z větné vazby či věty, které vůbec nedávají smysl (nepokládám zde za potřebné příklady těchto nedostatků vypisovat, v práci jich je nepřeberné množství), a práce tak působí dojmem, že byla psána ve spěchu a autorka si ji po sobě ani nepřečetla.

Za další nedostatek lze považovat poněkud nejasné uspořádání a členění kapitol, jak jsem již zmínil výše v části věnované obsahovému zpracování. Poznámkový aparát a odkazy na použité zdroje jsou z formálního hlediska v pořádku.

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (celkový dojem z práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek apod.): Předložená práce vykazuje celou řadu podstatných nedostatků z obsahového i formálního hlediska, a jako celek tak působí jednoznačně podprůměrným dojmem. Zcela postrádá komparativní složku a jakoukoliv autorčinu vlastní invenci v práci s použitou literaturou, a ve výsledku se tak jedná pouze o nepříliš zdařilý kompilát myšlenek několika vybraných autorů s všudypřítomnými formálními nedostatky. Část věnovaná problematice masové komunikace ve vztahu k davovému člověku je zpracována zcela neuspokojivě a splnění této části stanoveného záměru práce je dosti diskutabilní.

Práci by nepochybně prospělo celkové přepracování jak z hlediska její struktury, tak z hlediska obsahového zpracování. Způsob volby vybraných autorů je zcela nejasný, zpracování jejich myšlenek je nesystematické, práce postrádá jakoukoliv logickou návaznost a koherenci. Autorce bych doporučil soustředit pozornost na menší množství koncepcí davového člověka, ideálně pouze na jednu, kterou by podrobila skutečně důkladnému zpracování jak z hlediska jejího výkladu jako takového, tak i v souvislosti s problematikou komunikace. Alternativní možností je ponechat autorčin záběr ve stávající šíři, ale v tom případě je zcela nezbytné přinejmenším jednak obohatit práci o komparativní rozměr, a dále pak lépe zpracovat problematiku komunikace v souvislosti se všemi představenými koncepcemi davového člověka. První možnost osobně považuji za vhodnější.

Rovněž je třeba, aby se autorka vyvarovala formálních nedostatků, kterých je ve stávající práci skutečně zcela nepřijatelné množství. Gramatickou a stylistickou správnost pokládám za naprosté minimum, které kvalifikační práce studentky humanitního oboru musí splňovat.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ (jedna až tři): Žádné doplňující otázky ani připomínky nemám. Očekávám ale, že se autorka vyjádří k obsahovým a formálním výtčům, které jsem uvedl výše.

6. NAVRHOVANÁ ZNÁMKA (výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl): Nevyhověla.

Datum: 9. 5. 2016

Podpis:

